

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת נח

שנת תש"ע לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקפ"ב

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

משלשה ע"כ. וזהו מה שאמר לו ה',
זא אמה וכל ביתך אל התצה,
ולכאורה אם כל ביתו ניזולים מהמזול,
למה הם נכרכים להתיצה, הלא שלשה
נדיקים יחד זכותם גדולה למלט עצמם
גם מבלי התיצה, על זה אמר לו, כי
רק 'אותך' ראיתי נדיק לפני נדור
זה, ונניח אינם במדריגה זו, ואם כי
נדור ההוא המה כנדיקים, אצל לא
לפני, ולכן אמה נכרך לתיצה.

ובזה יש לומר מה שאמר לו ה'
שז, כי לימים עוד שצעה
אנכי ממטיר על הארץ וגו' (ז-ד),
וצרש"י אלו שצעה ימי אצלו של
מתושלח הנדיק, שחס הקדוש נרוך
הוא על כבודו, ועיכב את הפורעניות
(סנהדרין קח: ע"כ. ונראה כי הן אמת
שצניו של נח לא היו נדיקים כאלו
שימלטו מהרעה, היינו רק חס ויפת,
אצל שם הרי היה נדיק גמור, וציקש
הקצ"ה להוציא כהונה משם (נדריס

ויאמר ה' לנח זא אמה וכל ביתך
אל התצה, כי אותך ראיתי
נדיק לפני נדור הזה (ו-ה). וכחז
בספורנו, 'אותך' ולא ביתך, לפיכך
אמה וכל ביתך, כי בשצילך בלנד
אמלטם ע"כ. ונראה על פי מה שכתב
נאור החיים הק', עשה 'לך' תיבת
עצי גופר (ו-ד), דהנביא אומר (יחזקאל
יד-ד) והיו שלשת האנשים האלה
בתוכה, נח דניאל ואיוז, המה בנדקתם
ינצלו נפשם, והיינו דשלשה נדיקים
יחד יש כח זכותם למלט עצמם שלא
יגיע אליהם הרעה. ולכן כאשר נזה
ה' לנח לעשות תיבה, ולא יגין בעדו
זכותו כל קרוב אליו הרעה, אמר לו
הטעם שזהו לנד שאין עמו נדיקים
והוא לנדו נמנא. והוא אמרו עשה
'לך' לשון יחיד, ולזה יש לו לחוש
שישזב גם אליו משפט. ומכאן אמה
למד כי צניו לא היו נדיקים כמותו,
שאם היו נדיקים, הם בנדקתם ימלטו
עצמן מבלי מפלט, כי הם למעלה

ללצים הוא יליץ ולעגוים יתן חן, צא לטמא פותחין לו, צא לטוהר מסייעין לו ע"כ. וידוע העובדא מהגה"ק צעל ישמח משה ז"ל, כאשר נסע צפעס הראשונה לקבל פני רבו הרה"ק מלוצלין זי"ע, והיה לו קושיות על דרכי החסידים, עלה צלצו להתחנן אל ה' הבוחן לבות, אנה ה' אתה יודע מחשבותי ועומק לבצי כי רצוני לצלי יקשה בעיני דבר, היה נא עמדי וקומה צעורתי, אשר צבואי אל הנדיק הקדוש יתרץ לי קושייתי, כי כבר אמר חכמים הצא לטוהר מסייעין אותו, לא אמרו מסייע לשון יחיד, דהיה משמע שהשי"ת לצדו מסייע, כי אם מסייעין לשון רבים, על כן גם אותו נדיק יסייע לי להעמידני על האמת, כך היה עומד צתפלה וחישב עם קונו. וצבואו אל הנדיק השיב לו מעצמו תשובה על שאלתו, וסיים לו, דאם כי לא היה מהראוי לגלות הדבר הזה, דכתיב הננע לכת עם אלקיך (מיכה ו-ח), אבל כבר אמרו חז"ל הצא לטוהר מסייעין אותו, לא אמר מסייע, אלא מסייעין, ורריבין גם אנחנו לסייע ע"כ. (הוצא צייטצ פנים מאמר יפה לעינים אות ית, וצאצני זכרון לר"ה אות יא, והציא סמוכין לפירוש זה מתיקוני זוה"ק (תיקון סט קה:) ע"ש).

לצ:), וצשלה מקומות הופיע רוח הקודש, צצית דינו של שם וכו' (מכות כג:). ויאמר ה' לה וגו' (בראשית כה-כג), וצמדש רצה (סג-ו) על ידי שם צן נח. ואם כן הרי נח ושם יחד הם שני נדיקים, וכיון שמתושלת חי צעולם, הרי ישנם שלשה נדיקים יחדיו, ולמה הם נצרכים להכנס להתיצה. על זה אמר לו ה', כי לימים עוד שצעה אנכי ממטיר, שהמצול תצא אחר פטירת מתושלת, וצחוק שצעת ימי האצילות עדיין זכותו קיימת למטה, אבל לימים עוד שצעה אנכי ממטיר, ואז ליכא זכות שלשת נדיקים יחד, ולכן צא אל התצה אתה וציתך.

והנה ה' אמר לו, כי אותך ראיתי נדיק לפני, וברש"י ולא נאמר נדיק תמים (ו-ו), מכאן שאומרים מקצת שצחו של אדם צפניו, וכולו שלא צפניו (עירובין יח:) ע"כ. ויש לומר עוד, דהנה רש"י (ו-ו) פירש, את האלקים התהלך נח, וצאצרהם הוא אומר אשר התהלכתי לפניו (כד-מ), נח היה צריך סעד לתמכו, אבל אצרהם היה מתחזק ומהלך צצדקו מאליו (צ"ר ל-) ע"כ.

וצראה עוד, דאמרו חז"ל (שבת קד.) מאי דכתיב (משלי ג-לד) אם

וצרש"י יש אומרים חלון, ויש אומרים
 אבן טובה המאירה להם (ב"ר לא-יא)
 ע"כ. והמפרשים כתבו לפי דרכם, כי
 השני הדיעות הללו, אם היה חלון או
 אבן טובה, תלויה בשני הדיעות, אי
 דורשין אותו לשבח או לגנאי (עיין
 פרדס יוסף אות ט').

וי"ש לומר צוה עוד, דאיתא צוה"ק
 צפרשתנו (סג.). וזה לשונו, תא
 חזי חנינן, צומנא דמותא אית צמתא
 או בעלמא, לא יתחזי צר נש בשוקא,
 בגין דאית ליה רשות למחבלא לחבלא
 כלא, בגיני כך אמר לו קצ"ה צעי לך
 לאסתמרא ולא תחזי גרמך קמי
 דמחבלא שלא ישלוט עליך וכו'. אוף
 הכי הכא טופנא הוה, ומחבלא אזיל
 בגו טופנא, ואיהו אקרי הכי, דאתכליל
 בשמא דא, ועל דא אמר קצ"ה לנח
 לטמרא גרמיה ולא יתחזי בעלמא. ואי
 תימא האי תיבותא אתחזי בגו האי
 עלמא, ומחבלא אזיל בגויה, כל זמנא
 דלא יתחזי אפי דבר נש קמי מחבלא
 לא יכיל לשלטאה עליה עכ"ל.

והנהגה הא דלריכין לחוש להמשחית
 הוא רק באינו צדיק גמור,
 אבל היושב בסתר עליון וצלל שדי-
 יתלונן וגו', לא תירא מפחד לילה

ומעתה נח שהולך עוד סעד
 לתומכו, כהבא לטהר
 שמסייעין אותו, הרי חוץ מהסיוע של
 הקצ"ה, היה לו סעד גם ממשותלת,
 כי לחיות צדור המצול בקדושה הולך
 לחיזוק ועידוד מהצדיק שצדורו,
 ועבודתו של מתושלח השפיע גם על
 נח. והרי אמרו לעולם ידור אדם
 במקום רבו, שכל זמן ששמעי בן גרא
 קיים, לא נשא שלמה את צת פרעה
 (צרכות ח.). הרי לנו עד כמה משפיע
 על האדם קירצת רבו ששומרו מן
 החטא. וצחיי מתושלח היה נח צדיק
 תמים, אבל באותו יום שדיבר אליו
 ה', ואמר לו כי אותך ראיתי צדיק
 לפני, היה מיתת מתושלח, ונחסר מנח
 הסעד ההוא שקיבל ממנו, ומאז אותך
 ראיתי רק צדיק לפני, ולא צדיק
 תמים.

ואמר עליו הכתוב, נח איש צדיק
 תמים היה צדורתי (ו-ט),
 וצרש"י יש מרבותינו דורשים אותו
 לשבח, כל שכן שאלו היה צדור
 צדיקים היה צדיק יותר, ויש שדורשים
 אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואלו
 היה צדורו של אברהם לא היה נחשב
 לכולם (סנהדרין קח). ע"כ. ולהלן
 צפרשה, זהר תעשה לחצה (ו-ט),

השבת, וכמו שדרשו אלה תולדות נח
 נח (ו-ט), נח אִיהו שבת (תיקוני זוה"ק
 כא נד:). ומבואר בלור החיים הק' (פ'
 בראשית 3-ג) שגח שמר את השבת
 ע"ש. אס כן לא היה יכול להכניס
 בשבת כלי תשמישו, ומאכל כל
 הבהמות והחיות, להוציא מרשות היחיד
 לרשות הרבים, ולהכניס מרשות הרבים
 להמיצה, והולך להכניס הכל עוד יום
 קודם המצול, מערב שבת. והנה מיצת
 'פני' פירושו גם 'קודם' (ועל דרך
 שפירש בטורי זהב (א"ח סימן תקפ"ה)
 בחלוטרות וקול שופר הריעו לפני
 המלך ה'). וזהו ויצא נח וגו' אל
 התבה, 'מפני' מי המצול, עוד קודם
 צוא מי המצול, שהולך ליכנס יום
 קודם צואו, מצערב שבת.

והגה דור המצול נידונו צמים, ציום
 הזה נבקעו כל מעינות תהום
 רבה, וארובות השמים נפתחו (ו-יא).
 ויש לומר בטעם הדבר, דהנה בכלי יקר
 (ו-ט) כתב דמלינו צפרשה זו מספר
 ט"ו צכמה מקומות שנאמר חמש עשרה
 אמה מלמעלה גברו המים (ז-כ). וכן
 תגבורת המים חמשים ומאת יום (ז-כד),
 דהיינו ט"ו עשיריות. וכן מספר אורך
 ורוחב וקומה של המיצה מורה גם כן
 על מספר ט"ו, כי שלש מאות אמה

וגו', מדבר באופל יהלוק, מקטב יסוד
 זהרים, יפול מנדך אלף ורצבה מימיך
 אליך לא יגש (תהלים 6-א). ומעתה
 אס רק לפי דורותיו היה לדיק,
 וצדורו של אברהם לא היה נחשב, ונח
 רק מנא חן צעיני ה', אס כן אי
 אפשר לו לעשות חלון, שהרי המשחית
 יראה פניו ויוכל לשלוט עליו. אבל
 להדורשין לשבת, שהיה גדול בצדקתו
 כאברהם, והיה לדיק גמור, וצדין הוא
 ניול צוכותו, יכול להיות חלון זהר
 בהמיצה.

ואמר הכתוב שוב, ויצא נח וצניו
 ואשתו וגשי צניו אמו אל
 התבה מפני מי המצול (ז-1). וצרש"י
 אף נח מקטני אמנה היה, מאמין
 ואינו מאמין שיצא המצול, ולא נכנס
 לתבה עד שדחקוהו המים (ז-13)
 ע"כ. והוא לפלא לומר כן על נח,
 שהעיד עליו הכתוב נח איש לדיק
 חמים היה, שלא האמין בצדרי ה'.
 ומה גם להדורשים נח לשבת, צודאי
 שאי אפשר לו כן כפשוטו.

וגראה לפרש עוד מה שאמר 'מפני'
 מי המצול, דבתפארת יונתן
 כתב כי ירדת המצול התחילה ציום
 השבת ע"ש. ואס כן נח שמר את

על הארץ, חיללו קדושת השם י-ה הממוך צין איש ואשה ע"ש.

ובחלתם סופר (כו.) הוסיף עוד, דחטא אנשי דור המבול היה צני דצרים, האחד צעריות, והוא צס י-ה צצין איש לאשתו, והשנית בגזל וחמס, שעיקרו מקנאת איש מרעהו, ששורשו של תצבת קנאה הוא ק"ן, על כן היה ק"ן ימים עד שחסרו המים, וכל מדור צצציה היה ק"ן אלף אמות, נגד ק"ן הנ"ל, והיינו קני"ס תעשה את הצציה ע"ש. ויש להוסיף עוד צרמו זה, כי צג הצציה נאמר (צס) ואל אמה תכלנה מלמעלה, הרי ניתוסף אל הק"ן של הרוצב והאורך עוד א', והאמה יש צה ה' טפחים, הרי נרמו צהצציה אותיות קנאה, שזה היה שורש הגזל והחמס שהיה צצציהס. כי מי שאין לו לחס לאכול וגוזל, הרי אמר הכתוב (משלי ז-ל) לא יצונו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב, לא כן דור המבול שהיו משופעים צעושר, וכמאמרס (סנהדרין קת.) שלא נתגאו אלא צצציל טובה שהשפיע להס הקצ"ה ע"ש. ורק אש הקנאה אוכלתן, לחמוד מה שיש ציד צצירו, ועל כן צאה צרמו הצציה צאמותיה מספר קנאה.

אורך הצציה (ו-טו), על רוצב חמשים, נמלא צכל שטח של אמה אחת ט"ו אלפים אמה על אמה. ושלשים אמה קומתה, והיו צה שלשה מדורים, הרי עשרה אמות לכל מדור ומדור, כי היו צה תחתים שנים ושלשים כולם שוים, נמלא ק"ן אלפים אמה לכל מדור ומדור. נמלא ט"ו אלפים אמה צצכל שטח אמה כנגד ט"ו אמה שצצרו המים על ההרים. וק"ן אלפים אלו צצכל מדור כנגד תצצורת המים ק"ן יום והוא ט"ו עשירות.

וב' מספר ט"ו אלו מורה, שאף על פי שנחתס דינס על הגזל, מכל מקום עיקר ההתחלה היתה צעצור הזנות וחילול השס של י"ה העולה ט"ו. והוא דאיתא צגמרא (סוטה יז.) איש ואשה זכו שצצנה צצציהס [שהרי חלק את שמו ושיכנו צצציהס, יו"ד צאיס וה"א צאשה] ע"כ. וצצצ"י (צמדצ כו-ה) משפחת החנוכי, שהטיל הקצ"ה שמו עליהס, ה"א מצד זה יו"ד מצד זה, לומר מעיד אני עליהס שהס צני אצותיהס, וזה הוא שצפורש על ידי דוד (תהלים קצ-ד) שצצני י-ה עדות לישראל, השס הזה מעיד עליהס שהס מתייחסים לצצציהס ע"כ. וכיון צצדור ההוא השחית כל צצר דרכו

[עוֹזֵי הָאָרֶץ עַד הַתְּהוֹם] אֲלֵפֵי גֵרְמִידֵי
 ע"כ. וְכַתֵּב צִיעֲזָן דְּהַטְעַם שֶׁלֹּא
 הַשְּׁלִיךְ לַחֲרָם בְּחֻזְרָה, שֶׁמֵּאֵל פֵּרַח
 מִמֶּנּוּ [הַשֶּׁם] מִיד כִּשְׁנֹטְלוֹ ע"כ.

וְדַבְּרָה בְּגִמְרָה שֶׁסָּלַח מִצְוֹאֵר אִיזָה
 שֶׁסָּ כְּתֹב עַל הַחֲסֻפָּא, אֲמַנְס
 צִמְהַרְשָׁ"ל (שֶׁסָּ נָא): כְּתֹב, צִהָא דְהִי
 עוֹמְדִים הַלְוִיִּים צִיטְוֹךְ הַמַּיִם עַל חֲמַשׁ
 עֶשְׂרֵה מַעֲלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֹרֶת יִשְׂרָאֵל
 לְעֹרֶת נָשִׁים, כִּנְגַד חֲמַשׁ עֶשְׂרֵה שִׁיר
 הַמַּעֲלוֹת שֶׁצִּתְהַלִּים, שֶׁצִּהֵן הַעֲלָה דוֹד מִי
 הַתְּהוֹם ט"ו אֲלֵף גֵּרְמִידֵי וְכו', וְהַשְׁתַּחֲוֶה
 צִמְנוֹת נִסְוֹךְ הַמַּיִם כְּדֵי שִׁתְּצַרְכוּ לָנוּ
 מִי הַתְּהוֹם, יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר זֶה הָעֲנִין,
 וְצִט"ו מַעֲלוֹת הַעֹזְרָה הַעֲשׂוֹיִן עַל כּוֹנֵה
 זוֹ שֶׁל ט"ו מַעֲלוֹת שֶׁצִּתְהַלִּים וְכו'. וְרַמְזוּ
 עַל שֶׁסָּ י-ה צִמְסַפֵּר הַמַּעֲלוֹת ט"ו,
 דְּהוּא שְׂדֵי צִיָּה לְהַעֲמִיד הַתְּהוֹם שֶׁלֹּא
 יִשְׁטוֹף לְעֵלְמָא. וְהוּא שְׂאוֹמְרִים שֶׁסָּ זֶה,
 וְאֵנוּ לִי-הָ עֵינֵינוּ ע"כ.

וּמִבְּוֹאֵר מִזֶּה כִּי צַעַת הַצְּרִיָּאָה סָתֵם
 ה' אֵת הַתְּהוֹם צִכִּיטְוֵי חֲרָם
 שֶׁהִיָּה חֲקוֹק עֲלֵיו שֶׁסָּ י-ה, וְדוֹד הַמֶּלֶךְ
 הַעֲבִירוּ צַעַת שֶׁכְּרָה הַשִּׁיתִין, וְאֵז פֵּרַח
 הַשֶּׁם מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹב כְּתֹב בְּחֻזְרָה וְהַחֲזִירוּ
 לְמִקְוָמוֹ. וְאֵס כֵּן שֶׁסָּ י-ה הוּא הַשׁוֹמֵר
 שֶׁלֹּא יַעֲלֶה הַתְּהוֹם וְיִשְׁטוֹף הָאָרֶץ. וְכִיּוֹן

אֲמַנְס יֵשׁ לֹמֵר עוֹד, דְּאִיתָא בְּגִמְרָה
 (סוֹכָה נג.) צַעַתָּה שֶׁכְּרָה דוֹד
 שִׁיתִין קִפְּא תְהוֹמָא [כָּף הַתְּהוֹם
 לְמַעֲלָה וַיִּחַל], וְצַעַתָּה לְמַשְׁטַפָּא עֵלְמָא,
 אֲמַר דוֹד מִי אִיכָא דִידַע [דוֹד לֹא
 הִיָּה מוֹרָה הַלְכָה צִפְנֵי רַצּוֹ אֲחִיתוֹפְלָ,
 וְהוּא הִיָּה שֶׁסָּ] אִי שְׂרִי לְמַכְתֵּב שֶׁסָּ
 אֲחֻסְפָּא וְנִשְׁדִּיָּה צִתְהוֹמָא וּמִנָּח [מִפְּנֵי
 שֶׁהַחֲרָם לֹלֵל וַיּוֹרֵד וְאִינוּ כָּף, כְּדֵי
 שִׁירֵד וַיְנוּחַ עַל הַנְּקִצַּב. וְצִאֲגַדַת דְּסַפֵּר
 שֶׁמֹּאֵל מִפּוֹרֶשׁ, שֶׁמֹּאֲלֹא דוֹד עַל פְּנֵי
 נְקִצַּב הַתְּהוֹם, וְכַתּוּב צוֹ שֶׁהִיָּה שֶׁסָּ
 מִשְׁשַׁת יַמֵּי צִרְאִשִׁית]. נִשָּׂא אֲחִיתוֹפְלָ
 קַל וְחוֹמֵר צַעֲמָנוּ, וְמָה לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם
 צִין אִישׁ לְאַשְׁתּוֹ [לְצַדִּיק אֵת הַקּוֹטֵה,
 וְאֵס טְהוֹרָה הִיא יֵהָא שְׁלוֹם צִינִיָּהס]
 אֲמַרָה תוֹרָה שְׁמִי שֶׁנִּכְתַּב צִקְדוּשָׁה
 יִמְחָה עַל הַמַּיִם, לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם לְכָל
 הָעוֹלָם כּוֹלוֹ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה,
 אֲמַר לִיָּה שְׂרִי. כְּתֹב שֶׁסָּ אֲחֻסְפָּא וְשְׂדֵי
 לְתְהוֹמָא, וְנִחִית תְּהוֹמָא שִׁתְּסַקֵּר אֲלֵפֵי
 גֵּרְמִידֵי, כִּיּוֹן דְּחֹזָא דְנִחִית טוֹבָא, אֲמַר
 כְּמָה דְמִידְלֵי טְפִי מִירִטְבַּע עֵלְמָא [כְּמָה
 שֶׁהַתְּהוֹם גִּבּוֹה וְסוֹמֹךְ לְאָרֶץ מִתְּלַחֲלַח
 הָעוֹלָם, וְהָאָרֶץ מִנְמַחַת פִּירוֹתִיָּה],
 אֲמַר ט"ו מַעֲלוֹת [מִזְמוֹרִים שֶׁל שִׁיר
 הַמַּעֲלוֹת], וְאַסְקִיָּה חֲמִיסַר אֲלֵפֵי
 גֵּרְמִידֵי, וְאוֹקְמִיָּה צִאֲלֵפֵי גֵּרְמִידֵי. אֲמַר
 עוֹלָא שְׁמַע מִיָּנָה סוֹמְכָא דְאַרְעָא

אותם שיזכרו שחס לא יזנו ציתם על דרכי התורה, או יהיו מסובצים צא"ש וא"ש, לא זכו חס אוכלתן. אצל אחר שקידש אותה 'כדת משה וישראל', או מכבין הנרות, כי לא תהיה עוד חס בגבולם, שהכניסו ציניהם שם י"ה של השכינה, והמה איש ואשה שזכו.

ואמור הכתוב (תהלים קכג-ה) שמחתי צאומרים לי צית ה' נלך, ומטו משמיה דאימיה של הרה"ק מראפשיטן ז"ע שאמרה צעת חתונה, שצימים ההם לא היו הולכין לצית הכנסת אלף הנשים הנשואות, ואמרה, שמחתי צאומרים 'לי', הרי את מקודשת 'לי', כי או צית ה' נלך, נוכל לילך לצית הכנסת ע"כ. ויש לומר עוד, שרק או יכולין לשמות צהנישואין שאומרים הרי את מקודשת לי, חס כאשר הולכין משם הציתה, או מוצאים צצית זו שהיא צית ה', זכו שכינה שרויה ציניהם, או יכולים לשמות צאומרים 'לי'. כי זהו תכלית הנשואין לעשות מדור להשכינה צתחחונים, ועשו לי מקדש ושכנתי צתוכס, צתוך כל אחד ואחד מישראל.

שדור המצול פגמו צסם ההוא, על כן לא היה השם ההוא החקוק על פי התהום שומר עליהם, וצקעו כל מעינות תהום רצה, וגזרו עד חמש עשרה חמה לכסות ההרים. - והציצה נעשית גם כן צמספר של ט"ו אלף חמות, שלש מאות חמות ארכה וחמשים רצצה, והוא להורות כי השם י"ה העומדת על התהום 'אלף' חמות חחת הארץ, יעלה על הארץ, ורק נח ואשר חחו צציצה ישארו חיים על הארץ שלא ישטפו חותם המים, כי יסור ה' מהאלף גרמידי השם י"ה ויעלה וישטוף הארץ.

ולשמוחת חתן כלה נוסף עוד נופך צענין זה, כי מנהג ישראל חורה, אשר צעת שמוליכין החתן והכלה להחופה סוצצין חותם השושצינין צשני חצוקות, אחד מימין ואחד משמאל. ויש לומר הרמו צזה, שהרי חמרו (סוטה שס) איש ואשה שזכו שכינה ציניהם, לא זכו חס אוכלתן [שהקצ"ה מסלק את שמו מציניהם ונמלאו חס ואש] ע"כ. ולכן כאשר מכניסין חותם לחופה, מעוררין

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הר"ר ברוך יוחנן שווארץ נ"ו
לרגל נישואי בנו החתן חיים משה נ"ו
עב"ג בת הר"ר משה צבי לעוויןגער נ"ו

* * *

הר"ר קלמן יוסף וויינבערגער נ"ו
לרגל נישואי בנו החתן יצחק זאב נ"ו
עב"ג בת הר"ר מרדכי ארי' אונגאר נ"ו

* * *

הרב ר' צבי אלימלך דייטש שליט"א
לרגל החלאקה לבנו נ"ו

* * *

הר"ר הערשל שפיץ נ"ו
לרגל הולדת בנו למול טוב

* * *

הר"ר יואל משה בינער נ"ו
לרגל הולדת בתו למול טוב

* * *

הר"ר הערשל אדלער נ"ו
לרגל הולדת בנו למול טוב